

que els hi deu faltar i tal volta no saben o no poden guanyar lícitament.

Es necessari recordar a uns i altres a lo que obliguen les lleis, per a que cadascú es limiti a lo seu.

Entenguin els predits manescals, sols i exclusivament en lo que pertany al bestiar; practiquin els referits capellans i frares el seu sacerdocí, curant ànimes beates malaltes de pecat i posseïdes pel dimoni, i abstinguent-se els aludits apotecaris d'imitar al legendari *don Juan Palomo*, actuant a la vegada de pare i padrí i deixin-se de visitar malalts sens autorització medicant-los sens recepta.

És precis fer-los-hi sapiguer la irrevocable i justa decisió del SINDICAT, de reivindicar pels metges l'exclusiva en el tractament dels cossos malalts, i si (lo que no és de esperar tractant-se de classes cultes) fossin desoïdes les amonestacions fetes personalment i per mig de circulars, cessi d'una vegada tota indulgència i apel·lis a tots els coercitius legals, arribant inclús a la *ruptura de tota classe de relacions amb ells*.

FRANCESC POIDEVIDA

Nota de Redacció.— Rebut l'article abans d'iniciar-se cap gestió contra els curandars, el considerem d'actualitat mentre no sia lograt el seu objectiu i el publiquem per ésser un vot més contra aital plaga.

Els honoraris mèdics en els Hospitals

El dia 22 del passat juliol tingué lloc a Glasgow la reunió anyal de la *British Medical Association*, que reuneix en son si a gairebé tot el personal mèdic del Regne Unit, i un dels assumptes més importants que es posà a discussió, va ésser el de la *Remuneració del cos mèdic dels hospitals*.

Mr. Bishop Harman, del West London Hospital, qui presidia, plantejà la qüestió en els següents termes: Els hospitals privats, que han sigut fundats com institucions benèfiques, volen pendre el mateix camí que les velles institucions d'educació destinades a nois pobres, que han arribat a ésser la majoria dins el territori, i a qual sosteniment contribuïm tots. Pot venir el dia que l'Estat arribés a atendre a tots els indigents que no tinguessin ja necessitat de recórrer als hospitals privats, que llavors devindrien el refugi d'aquells,

qui es dirien: «Joestic en condicions de poguer pagar el meu propi tractament i sosteniment; prefereixo tenir-ho en una institució privada, en millors condicions. A més, aquesta ampliació dels hospitals privats quedaria, i és necessari que l'Associació legisli amb vistes a aquesta possibilitat». Per tant, aquesta qüestió oferia un evident interès per la classe mèdica amb vistes a la reglamentació de la remuneració a percebre pels metges dels hospitals particulars en relació als malalts que poguessin subvenir a les despeses del seu tractament.

El Congrés feu la declaració següent:

«L'Associació reconeix una doble norma de conducta envers els hospitals d'iniciativa privada:

1.er Se seguirà, com fins ara, en aquells establiments estrictament benèfics, en els quals el total cost del principal contingent de malalts indigents és sostingut pels donatius i subvencions rebudes per l'hospital, i, contribuint als quals, els serveis del cos mèdic són prestats gratuïtament.

2.^{on} Els altres pacients, no indigents, poden ésser rebuts en els hospitals privats quan el tractament adequat no pugui ésser seguit, fora dels mateixos, i se'ls exigirà el pagament d'aquell per part de l'hospital, que podran abonar ells mateixos, o en tot cas, les autoritats o corporacions que hagin disposat el seu ingrés, i sobre l'import del mateix, se convindrà una forma de remuneració del personal mèdic tractant».

Respecte aquests dos extrems, s'origina una vivíssima discussió. El President manifesta que ell no es negaria mai a prestar els seus serveis als qui volguessin amparar-se en la caritat. Nosaltres no ens espantem quan se parla de caritat, digué, és la més noble paraula de la llengua anglesa i no pensem arreconar-la pel fet d'ésser impopular en determinats cercles.

Algunes esmenes foren presentades, considerant el nou règim com imprudent i perjudicial als interessos de la classe mèdica. El Dr. Mc. Fadyen, considerant també que la professió en patiria política i econòmicament i que perdria en la pública estimació, digué que els facultatius que figuraven en els hospitals privats, eren l'aristocràcia de la classe mèdica i que no calia fer-la descendir a qüestions econòmiques. «Nosaltres hem de preocupar nos senzillament que els metges dels hospitals siguin elegits sobre la base del mèrit i del talent i del servei a la comunitat».

El tresorer de l'Associació, Dr. G. E. Haslip, de Londres, contestant a les objeccions, digué: «Nosaltres